

„The New York Times“
bestselerių autorė

LAIKAS ATSITRAUKTI

Romanas

COLLEEN HOOVER

baltos lankos

Colleen Hoover

Laikas atsitraukti

romanas

Iš anglų kalbos vertė Renata Petrylaitė

baltos lankos

Prologas

Gruodžio 31 d.

„Pasižadėjimai“

Esu tikras, kad šie metai bus mums geri. Leikei ir man.

Pastaruosius kelerius metus sėkmė mums tikrai nesišypsojo. Daugiau nei prieš trejus metus netikėtai mirė abu mano tėvai ir paliko man vienam auginti jaunesnįjį brolių. Negana to, kone iškart po jų mirties Vona nutraukė dvejus metus trukusius mudviejų santykius. Lyg viso to būtų maža, man teko atsisakyti stipendijos. Nutraukti mokslus ir grįžti į Ipsių, kad tapčiau Kolderio globėju, buvo vienas sunkiausių sprendimų gyvenime... bet kartu ir vienas geriausių.

Tada ištikus metus kiekvieną dieną mokiausi gyventi toliau. Gyventi sudaužyta širdimi, be tėvų, iš esmės pačiam tapus tėvu ir vieninteliu šeimos maitintoju. Dabar visa tai prisimindamas nemanau, kad būčiau ištvėręs be Kolderio. Jis vienintelis vertė mane judėti pirmyn.

*Praėjusių metų pirmąją pusę vargiai prisime-
nu. Man tie metai prasidėjo tik rugsėjo dvidešimt*

antrąją – tą dieną, kai pirmą kartą išvydau Leikę. Žinoma, ir paskui gyvenimas tebebuvo toks pat sudėtingas kaip ir anksčiau, tik visiškai kitaip. Dar niekada nesijaučiau toks gyvas, kaip būdamas su ja, bet, atsižvelgiant į aplinkybes, mudu negalėjome tapti pora. Tad jausdavausi gyvas visgi ne tiek jau daug laiko.

Šie metai buvo geresni, nors irgi savaip. Daug meilės, daug sielvarto, daug gijimo ir dar daugiau mokymosi gyventi toliau. Rugsėję mirė Džulija. Nesitikėjau, kad jos mirtis taip stipriai mane sukrės. Jaučiausi tarsi vėl netekęs motinos.

Pasiilgau savo mamos. Pasiilgau Džulijos. Ačiū Dievui, turiu Leikę.

Mano tėvas, kaip ir aš, mėgo rašyti. Nuolat kartodavo, kad kasdienių minčių užrašymas gydo sielą. Galbūt todėl pastaruosius trejus metus man buvo taip sunku – nes nepaklausiau jo patarimo. Maniau, keli slemai per metus padės užgydyti žaizdas. Ko gero, klydau. Noriu, kad ateinantys metai būtų lygiai tokie, kokius juos nusipiešiau mintyse, – tobuli. Kad jau apie tai prasižiojau, tiksliau, parašiau, pasižadu: rašysiu. Net jei tik po vieną žodį per dieną, vis tiek. Išliesiu jausmus.

Pirma dalis

Sausio 5 d., ketvirtadienis

Šiandien užsiregistravau į paskaitas. Negavau tomis dienomis, kuriomis norėjau, bet man liko tik du semestrai, taigi, kalbant apie tvarkaraštį, darosi vis sunkiau būti išrankiam. Galvoju po kito semestro vėl ieškotis mokytojo darbo vietinėse mokyklose. Tikėkimės, kitais metais panašiu laiku jau dirbsiu. O kol kas gyvenu iš studento paskolų. Laimei, kol mokausi magistrantūroje, mane remia seneliai. Be jų tikrai nesusitvarkyčiau.

Šį vakarą vakarieniausime su Geivinu ir Edi. Galvoju pagaminti sūrinių. Visai nebloga mintis. Daugiau šiuo metu neturiu ko pasakyti...

*

– Leiken čia ar ten? – klausia Edi, kyštelėjusi galvą pro laukujes duris.

– Ten, – atsakau iš virtuvės.

Gal ant mano namo kabo kokia iškaba, liepianti žmonėms užėti nesibeldus? Leikė seniai nebesibeldžia, bet atrodo, kad jau ir Edi pas mane jaučiasi kaip namuose. Ji patraukia per

gatvę pas Leikę. Įeina Geivinas, krumpliais pabarbenęs į duris. Ne visai tikras beldimasis, bet jis bent jau stengiasi.

– Ką valgysim? – klausia Geivinas. Prie durų nusispiria batus ir ateina į virtuvę.

– Sūrainius.

Paduodu jam mentelę ir mosteliu į viryklę, rodydamas apversti mėsos paplotėlius, kol ištrauksiu iš orkaitės bulvytes.

– Vili, nepastebėjai, kad kažkodėl prie viryklės amžinai įstringam būtent mudu?

– Gal tai nieko blogo, – sakau rinkdamas bulvytes nuo skardos. – Pameni, kaip buvo Edi su Alfredu?

Prisiminęs Alfredą, Geivinas nutaiso grimasą.

– Gera sakai, – atsiliepia.

Pašaukiu Kelą ir Kolderį į virtuvę, kad padengtų stalą. Per pastaruosius metus, nuo tada, kai mudu su Leike tapome pora, Geivinas ir Edi vakarienauja pas mus bent dukart per savaitę. Galiausiai net teko nusipirkti valgomojo stalą, nes prie baro virtuvėje pasidarė ankšta.

– Labas, Geivinai, – sveikinasi Kelas. Įėjęs į virtuvę, iš spintelės paima krūvą puodelių.

– Labas, – atsiliepia Geivinas. – Jau nusprendei, kur kitą savaitę švęsi gimtadienį?

Kelas gūžteli pečiais.

– Nežinau. Gal kėglinėje. O gal namie ką nors nuveiksime.

Virtuvėje pasirodęs Kolderis ima dėlioti ant stalo lėkštes. Žvilgtelėjęs per petį, pastebiu, kad jie ruošia vietą prie stalo dar vienam žmogui.

– Laukiam svečių? – klausiu.

– Kelas pakvietė Kirsten, – pašaipiai sako Kolderis.

Kirsten atsikraustė į mūsų gatvę maždaug prieš mėnesį, ir Kelas, regis, truputį ją įsimylėjo. Nė už ką to nepripažįsta. Jam tuoj sukaks vienuolika. Mudu su Leike nujautėme, kad taip nutiks. Kirsten keliais mėnesiais vyresnė ir gerokai aukštesnė už Kelą, bet mergaitės bręsta greičiau nei berniukai, tad, ko gero, kada nors jis ją prisivys.

– Kai kitą kartą ką nors pasikviesit, berniukai, praneškite ir man. Dabar reikės kepti dar vieną mėšainį.

Nuėjęs prie šaldytuvo, ištraukiu žalią mėsos paplotėlį.

– Ji nevalgo mėsos, – sako Kelas. – Ji vegetarė.

O kaipgi kitaip. Padedu mėsą atgal į šaldytuvą.

– Bet aš neturiu netikros mėsos. Tai ką ji valgys? Duoną?

– Duona tinka, – pareiškia Kirsten, įžengdama pro laukujes duris. Taip pat nepasibeldusi. – Man patinka duona. Ir gruzdintos bulvytės. Aš nevalgau tik to, kas atsiranda kaip nepateisinamų gyvūnų žudynių rezultatas.

Kirsten prieina prie stalo, paima popierinių rankšluosčių ritinį, pradeda plėšyti lapelius ir dėlioti po vieną šalia kiekvienos lėkštės. Jos pasitikėjimas savimi šiek tiek primena Edi.

– O kas *ji* tokia? – klausia Geivinas, žiūrėdamas į Kirsten, kuri jaučiasi lyg namie.

Mergaitė dar nė karto su mumis nevakarieniavo, bet iš jos elgesio to nepasakytum.

– Čia ta vienuolikametė kaimynė, apie kurią tau pasakojau. Sprendžiant iš jos kalbų, sakyčiau, ji ne ta, kuo dedasi. Pradedu įtarti, kad iš tikrųjų Kirsten yra mažaužgė suaugėlė, apsimitanti raudonplauke mergeite.

– A, ta, kurią įsižiūrėjęs Kelas? – Geivinas nusišypso, ir jau matau, kaip jo galvoje ima suktis krumpliaračiai. Jis mąsto, kaip per vakarienę erzins Kelą. Įdomus turėtų būti vakaras.

Per šiuos metus mudu su Geivinu tapome gan artimais draugais. Ir gerai, nes Edi su Leike tiesiog neperskiriamos. Berniukai Edi ir Geiviną taip pat labai mėgsta. Smagu. Man patinka mažas mūsų būrelis. Viliuosi, kad niekas niekada nesikeis.

Pagaliau, kai visi jau sėdime prie stalo, įeina Edi ir Leikė. Leikė drėgnus plaukus susisukusi į kuodą ant viršugalvio. Avinamines šlepetes, vilki sportines kelnės ir marškinėlius. Man be galo patinka, kad mano namuose ji jaučiasi taip laisvai. Atsisėdusi šalia manęs, Leikė pasilenkia ir pabučiuoja į skruostą.

– Ačiū, mažuti. Atsiprašau, kad taip užtrukau. Bandžiau internetu užsiregistruoti į statistiką, bet grupė jau pilna. Matyt, rytoj teks paploninus liežuvį eiti į administraciją.

– Kam tau ta statistika? – klausia Geivinas. Paėmęs kečupo butelį, kliurkteli padažo į lėkštę.

– Per trumpąjį žiemos semestrą baigiau antrą algebros kurso dalį. Stengiuosi per pirmus metus įveikti visus tiksluosius mokslus, nes siaubingai jų nekenčiu. – Pagriebusi kečupą Geivinui iš rankos, Leikė išspaudžia jo į mano lėkštę, paskui į savo.

– O ko tu taip skubi? Juk jau dabar turi daugiau kreditų, nei mudu su Edi kartu sudėjus, – sako Geivinas.

Edi pritardama linkteli ir atsikanda sūrainio. Leikė mak-teli galva į Kelą ir Kolderį.

– Ir jau dabar turiu daugiau *vaikų*, nei judu su Edi kartu sudėjus. Štai kodėl skubu.

– Kokią pagrindinių studijų programą pasirinkai? – klausia Kirsten Leikės.

Edi pažvelgia į mergaitę, tik dabar pastebėjusi, kad prie stalo sėdi dar vienas asmuo.

– O tu kas tokia?

Kirsten nusišypso Edi.

– Aš Kirsten. Gyvenu įstrižai nuo Vilio ir Kolderio, vienoje linijoje su Leiken ir Kelu. Prieš Kalėdas atsikraustėme iš Detroito. Mama sako, kad mums reikėjo ištrūkti iš miesto, kol miestas neištrūko iš mūsų. Kad ir ką tai reikštų. Man vienuolika. Esu vienuolikos nuo vienuoliktų metų vienuolikto mėnesio vienuoliktos dienos. Įspūdinga data, ar ne? Nedaug kas gali pasakyti, kad vienuolikos sulaukė vienuoliktų metų vienuolikto mėnesio vienuoliktą dieną. Šiek tiek graužiuosi, kad gimiau trečią valandą po pietų. Jei būčiau gimusi vienuolika valandų vienuolika minučių, beveik neabejoju, kad būčiau patekusi į žinias ar panašiai. Tada būčiau išsisaugojusi reportažą apie save, ir tas įrašas būtų buvęs pirmas mano darbas priešais filmavimo kameras, kurį įrašyčiau į gyvenimo aprašymą. Kai užaugsiu, būsiu aktorė.

Edi, kaip ir mes visi, tylėdama spokso į Kirsten. Ši, regis, to nė nepastebi ir vėl atsisuka į Leikę.

– Tai kokią pagrindinių studijų programą pasirinkai, Leike? – pakartoja klausimą.

Leikė padeda sūrainį į lėkštę ir krenkšteli. Žinau, kad ji siaubingai nekenčia šito klausimo, bet stengiasi atsakyti ryžtingai.

– Dar nenusprendžiau.